

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan

Cu sfinții vin, și Mă așez în cartea Mea cea de azi cu grăirea Mea cu ei, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, Hristos, Fiul Său Cel Unul-născut, iar sfinții sunt asemenea Mie, cuvânt, căci în cer lucrează cuvântul și nu este ca pe pământ, ci altfel este în cer.

Pacea Duhului Meu s-a alinat mult de la lucrarea sfinților Mei pe pământ, căci ei au arătat în faptă văzută mărturisirea credinței lor în Mine, Cel iubit și urmat de ei până în cer, unde e doar cuvântul și răsplata fericirii iubirii sfinților Mei, iar la sfârșitul a toate pe pământ se așează odihna cea deplină a sfinților Mei și încetarea așteptării lor, a credinței prin care au nădăjduit toți sfinții, și va fi veșnica sărbătoare apoi, masa cea veșnic întinsă, de la care sfinții vor gusta fericirea cea fără de sfârșit pentru ei.

Cobor în cartea cuvântului Meu cu mucenicul Ștefan, al cărui duh a purtat pe Duhul Sfânt în cuvânt înaintea celor ce M-au răstignit pe cruce ca să rămână ei, căci se temeau ca nu cumva să fiu Eu mare și să nu mai fie ei. O, iată ce face omul mare pe pământ! Ucide pe Dumnezeu, ucide Duhul lui Dumnezeu din fața lui, ucide locașurile purtătoare de Dumnezeu de teamă că nu vor mai fi ei cei mari pe pământ.

Se tem cei mari de Duhul Sfânt din om șiucid locașul luminii de sus și țin pământul și oamenii și tot ce e pe el în stăpânirea lor, căci ochii lor nu văd în cer și nici nu-i ridică în sus ca să vadă în sus, și numai pe cele de jos le doresc ei, iar pentru ei sfinții sunt un chin, o opreliște a măririi lor pe pământ și nu pot cădea la pace cu lumina Mea din sfinți și nu se lasă până nu o sting din calea lor, dar ea lucrează apoi mai mult, și e numai lumină cerul sfinților, și vai pământului dacă n-ar fi lumina sfinților Mei din când în când pe el, căci întuneric ar fi de-a pururi deasupra adâncului de pe pământ, așa cum era mai înainte de început când Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, și când Dumnezeu a zis să fie lumină, și apoi s-a făcut lumina și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric și s-au desăvârșit apoi prin cuvânt cerul și pământul și toată oștirea lor.

Cuvântul Meu cel de azi este cuvântul cel de la început, prin care s-au întocmit cerul și pământul și toată oștirea lor, și taină mare ca și la început poartă în el cuvântul Meu cel de azi și locul din care el iese cu izvor, căci precum din Eden ieșea un fluviu ca să ude Edenul și care de acolo se despărțea în patru brațe ca să adape toată fața pământului așa cum aburi se ridicau din pământ la început ca să adape pământul și să-l poată umezi și ca să pot Eu lua țărână și să-l fac pe om din pământ, o, tot așa lucrez Eu și azi și tot așa adăp și azi pământul, ca și la început, și Duhul Sfânt Se poartă pe deasupra apelor tulburi și a tot răul de pe pământ și a tot adâncul râului, până ce Eu, Domnul, voi rosti cuvântul cel pentru facerea toată din nou, dar mai întâi trebuie să fac lumină din cuvânt și să lucrez în lumină și să vadă omul lumina aceasta, care se desparte de întuneric, o, și ce frumos va fi când facerea cea nouă va aduce priveliștea ei la vedere și va arăta ea pe cele ce s-au lucrat cu trudă multă prin sfinții care au nădăjduit că va veni Domnul cu lumina facerii a toate la lumină și cu zecile de mii de sfinți ai Săi, mult lucrători pe pământ în vremea lor cu Duhul Sfânt în ei, făcându-L să plutească pe deasupra a tot întunericul, care nu are nimic cu lumina, pe Duhul Sfânt, pe Domnul Cuvântul între cer și pământ!

Grăiesc cuvinte mari și plutesc ele în taina Duhului Sfânt și adapă pământul până peste zări, și nimeni cu mintea nu pătrunde adevărul că așa este și că așa face cuvântul Meu, și este ca și la început când nimeni nu era ca să audă cuvântul facerii cerului și a pământului, dar ele s-au întocmit și s-au desăvârșit prin îngeri lucrători și împlinitori, și apoi l-am zidit pe om, și tot așa va fi și acum, și voi putea apoi să-l zidesc și pe om, căci el va vedea lumina Duhului Sfânt și se

va lăsa luminat de ea și lucrat de ea, ca și la început când pe toate pe rând le-am lucrat, și apoi M-am odihnit și am sfințit odihna Mea.

O, mucenic mult mărturisitor tronului slavei Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, care ți s-a deschis la arătare când ai trecut pragul spre cele dorite de duhul tău cel mărturisitor, o, iată ce cuvinte mari se nasc în cartea Mea cea de azi în ziua ta de sobor între sfinți! Tainele facerii celei noi ies din gura Mea și adăp cu ele pământul ca să-i dau întocmire nouă prin cuvânt, din cer să-i dau, și tot așa și omului de pe pământ, căci a venit vremea înnoirii a toate și M-a trimis Tatăl pe pământ cuvânt și taină de cuvânt și țin pe brațe începutul cel nou, cel mic acum și puțin priceput acum, dar din care Eu, Domnul, ies cu râul cuvântului Meu și adăp locul izvorului lui și împart în patru părți apoi cursul lui peste pământ ca să odrăslească prin această semănătură de cuvânt cerul cel nou și pământul cel nou, căci ele nu se zidesc decât prin cuvântul Meu cel rostit pentru înființarea lor, căci cuvântul Meu înseamnă lumină, iar lumina dovedește întunericul și se așează ea cu taina ei și aduce la lumină lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul și iarăși toate se fac. Amin.

— O, Doamne, iată cum eu Te mărturisesc iarăși acum, spre sfârșit de timp, când Tu vii cuvânt pe pământ cu sfinții Tăi cei mult trudiți pentru Tine în vremea lor pe pământ! Văd cum cerurile se deschid și stau deschise deasupra pământului, iar Tu de-a dreapta Tatălui pe tronul slavei Treimii lui Dumnezeu, și eu Te mărturisesc ca și atunci, căci Ți-am fost mărturisitor în Duhul Sfânt și n-am tăcut ca să nu Te mărturisesc, căci mă temeam mult de pedeapsa nemărturisirii Tale și nu de moartea care amenința viața trupului meu atunci înaintea celor ce Te-au răstignit, căci au rămas ei în întunericul lor dacă n-au iubit lumina așa cum am iubit-o eu.

Ziua mea de serbare între cei ce sunt mucenici după ceata lor cea din cer este așezată de părinți lângă praznicul Nașterii Tale, Doamne, și mă uit pe pământ cu Tine la câtă idolie se închină oamenii în numele zilelor Tale de sărbătoare și ale sfinților Tăi. Până și creștinii care s-au vândut păcatului slujesc plăcerilor și stau despărțiți de Tine pentru plăcerile lor păcătoase, iar dacă Tu nu-i spui omului păcatul el își zice că nu este păcat păcatul lui și că el este plăcutul Tău, iar Tu ești Dumnezeul lui.

O, Doamne, trebuie să-i spunem omului păcatul, căci și așa înțelege el greu de tot că pașii lui păcătoși îl duc departe de salvarea lui din păcat. Eu le-am spus celor din vremea mea păcatul lor, căci dacă nu-l spuneam, vai mie avea să-mi fie apoi, dar eu am voit cu cei din cerul Tău să ajung și să nu tac pentru Tine, Cel prigonit de ei tot atât de mult ca și în vremea răstignirii Tale, căci pe unde vedeau ei un mărturisitor de-al Tău de atâtea ori Te ucideau, dar numai cu trupul, Doamne, căci noi făceam aripi albe, țesute din lumină și ne pregăteam zborul spre cer și lăsam în urmă credință și mai multă pentru Tine în oameni, căci se ridicau mulți și se uneau cu Tine prin credință și prin jertfă și-Ți pregăteau Ție naștere în ei și se umplea pământul de credință în Tine, căci și azi este credință pe pământ, dar păcatul își ascunde fața lui cea otrăvitoare de Dumnezeu în om și nu poate omul scăpa de acest șarpe, care l-a mușcat de inimă pe omul cel din rai și l-a tras afară spre păcat.

O, trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, căci el nu-și poate spune că e păcat păcatul lui și-și face mereu rost de păcat și se mângâie cu el, cu diavolul, Doamne, căci păcatul este diavol și-i face omului părere că este iubit și că iubește, dar moartea nu iubește, ci ucide, Doamne. Eu sunt cel ce pot să-i spun omului aceasta, căci era cât pe ce să-mi fac căsătorie mai înainte de mucenicie când nu știam că voi fi mucenicit, ci numai Tu știai că-mi vei trimite aceasta, căci ai văzut că păcatul stă la pândă și dă să mă ademenească și să-mi păteze lumina și pe Duhul Sfânt, al Cărui locaș eram, și nu dădeam să-mi spun că e păcat și că-L părăsesc pe Duhul Sfânt pentru păcat. O, inima omului este alunecoasă mult și poate omul cădea și din cer, chiar când e gata să pună al doilea pas după ce pe primul l-a pus, iar inima trebuie vegheată, Doamne. Eram arhidiacon după rangul cel bisericesc, dar mai-marii de peste mine n-au vegheat viața mea cu Tine așa cum mi-ai vegheat-o Tu, și mi-ai trimis înainte înger și ai lucrat minunat asupra râvnei mele pentru Tine și le-am spus eu păcatul la cei ce Te-au răstignit și care se pu-

neau mereu pieziș Duhului Sfânt, lucrător lui Dumnezeu pe pământ prin sfinți, că nu mai puteam purta durerea necredinței lor, cel mai greu păcat, cea mai dureroasă palmă pe care Ți-o dau necredincioșii, Doamne, iar eu eram mistuit de tot de râvna pentru Tine și s-au gândit nu-maidecât să mă pună la tăcere și să se acopere cu legea, când ei erau cei mai aprigi blasfemiatori ai legii și ai Tăi.

O, dar trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, iar neamului creștinesc să-i spunem că nu poate fi el neamul Tău dacă nu se desparte de păcat și de orice fărâma a lui, căci fărâma este ruptă din întreg și duce la păcatul cel întreg apoi și fiecare stare duce la rădăcina ei, la obârșia ei, iar eu în ziua aceasta sfântă plâng îndurerat ca să semăn cu Tine, Doamne, ca să fiu după chipul și asemănarea Ta, căci oamenii pe pământ și până și creștinii petrec păgânește sărbătorile cerului, iar cerul lucrează cu cuvântul peste fața pământului, căci al Domnului este pământul, iar omul a uitat al cui este pământul.

O, popor al cuvântului care te hrănește din cer, tu să nu uiți că al Domnului este pământul și nu al tău. Tu să nu uiți că al Domnului este locul pe care ești așezat ca să trăiești pe el ca în cer și nu ca pe pământ, unde omul l-a luat Domnului dreptul și trăirea Sa cu omul! O, nu uita să ascuți de Stăpânul Cel din cer și cu frică și cu cutremur să te păstrezi înaintea Lui cu pașii tăi, cu jertfa ta, cu statura ta, cu purtarea ta pe pământul ales Lui, Domnului, Care-ți dă din cer, căci oamenii de pe pământ n-au lăsat loc cerului pe pământ cu ei și au luat în stăpânirea lor facerea lui Dumnezeu și fac acest păcat, pentru care toți oamenii vor da răspuns lui Dumnezeu.

O, Doamne, slavă Ție, multă slavă numai Ție pentru toți sfinții Tăi care Te-au slujit cu râvnă, căci Tu i-ai ajutat să fie așa! Duhul Sfânt este gonit de pe pământ, dar Își găsește loc în cei ce Te iubesc și Te mărturisesc, și strălucesc ei apoi înaintea oamenilor așa cum am strălucit eu înaintea celor ce Te-au răstignit și care o nouă răstignire Ți-au pregătit în trupul meu, dar Tu m-ai înviat și mi-ai dat haina învierii, haina slavei, și sunt cu Tine în slavă și Duhul Sfânt este strălucirea mea, de pe pământ și până în cer arătându-Și El strălucirea peste mine, cel ce Te-am mărturisit cu râvnă pe pământ, căci Te-am iubit, Doamne, iar jertfa mea cea sângeroasă m-a păstrat numai Ție, numai Ție iubire pentru vecie, și-Ți mulțumesc acum în cer de grija Ta părintească cu care m-ai iubit și m-ai păzit de păcat și m-ai încununat atunci cu strălucirea Ta și în haina Ta m-ai luat și mi-ai dat cerul de patrie și sunt acum din cer mărturisitor. Amin.

— O, ce frumos, ce frumos îl face pe creștin duhul mărturisirii, mucenicule al Meu și mare mărturisitor! Ce frumos te-a făcut Duhul Sfânt și râvna ta pentru Domnul tău, ce frumos! Această frumusețe minunată îi umple de teamă pe cei ce iubesc împărăția acestei lumi de pe pământ și o stârpesc de lângă ei, căci nu se potrivește lor. O, nu mai știi oamenii, nu mai știi nici creștinii care-și greșesc unul altuia, nu mai știi să ierte greșeala unul altuia zicând «Tată, iartă!», ci mai degrabă își cer socoteală și sunt reci pentru această iubire și-și vor dreptate unul împotriva celuilalt și nu învață de la sfinți cum trebuie să fie un creștin pe pământ.

Voi face priveliște cerească pe pământ cu Tatăl și-i voi arăta omului locașul fericirii cerești, pe cei îndumnezeiți prin strălucirea Mea în ei, căci ei Mă vor iubi mult și va străluci mult iubirea lor, mult și cu izvor fără de vad peste pământ și va adăpa pământul peste tot cu iubirea și cu iertarea și va odrăsli peste pământ vremea iubirii între om și Dumnezeu, și se va împlini acest cuvânt. Amin.

Iisus Hristos este numele Meu și acest cuvânt. Amin, amin, amin.

Așez cuvânt pentru binecuvântare peste pașii celor ce așteaptă cu dorul în ei praznicul de Bobotează și strângerea lor cu Mine la masă aici, la izvor. O, veniți, cei ce iubiți slava cea cerească, veniți și împărtășiți-vă de ea, și vă voi face părtași fecioarelor înțelepte, dar candelile voastre să lumineze de credință, căci sala Mea de nuntă se gătește pentru voi și vă așteaptă la masă cu Mine, la masă cu Domnul, și-Mi voi revărsa peste voi izvorul Meu, Boboteaza cuvântului Meu cel plin de duh de bobotează și vă voi bucura iubirea și vă voi învăța pe voi ascultarea și lucrarea ei și duhul ei cel din cer. Amin.

27 decembrie 2012/9 ianuarie 2013